

BESTIE

Z RÖMERSTADTU

MARTIN BAHLÍK

BESTIE Z RÖMERSTADTU

Martin Bahulík

PŘEDMLUVA

Drazí čtenáři, když jsem psal tuto knihu, nenapadlo mě ani v nejčernějším snu, že ji budu muset napsat dvakrát. Možná si říkáte, co je to za blbost. Proč by někdo psal knihu dvakrát? Na těchto řádcích, které píši v mírném rozhořčení, si dovolím někoho Vás možná i potěšit. Neb jak praví klasik – není většího potěšení, než utrpení druhých...

Inu, před pár dní (psáno v květnu 2025) jsem jel pracovně do Španělska svým novým autem. Jel jsem sám, jelikož kolega onemocněl. Týden před odjezdem jsem byl v servisu a řešil jsem podivné pískání za jízdy při vyšších rychlostech. V servisu nedokázali problém diagnostikovat, a tak to předali někam na centrálu do Rakouska. Tak jsem tedy vyrazil do světa sám, plný radosti, že zase budu moci trávit nějaký čas v teple.

Věřte, že po šestnácti hodinách řízení a podvědomého poslouchání toho otravného pískání, jsem byl moc rád, že už mi zbývá do cíle poslední hodina, když vtom mě na dálnici předjíždí nějaké auto, troubí a řidič prudce rukama gestikuluje směrem k zadnímu kolu. Předjel mě a na dálnici u krajnice zastavil. Já zastavil za ním. Řidič vylezl a začal se ptát, jestli mluvím anglicky. Následně mi řekl, že mi šel oheň ze zadní levé brzdy. V ten moment jsem si řekl, že se asi odhalila záhada pískání, jelikož mám na autě speciální sportovní brzdy. Možná je ve výrobě špatně osadili...? To mi blesklo hlavou a hned jsem se šel podívat. Řidič mi podal lahev s vodou a ptal se, kam

jedu. Když jsem mu oznámil, že mě čeká už jen pár desítek kilometrů do Tarragony, řekl, ať raději chvíli počkám, sedl do auta a odjel. Jelikož už jsem se těšil po té dlouhé cestě do hotelové postele, po pár vteřinách jsem sedl do auta taky. Něco však bylo jinak. Zadní i přední pravé dveře byly pootevřené. Na zadní sedačce chyběla brašna s notebookem, kamerou a dronem. Nevím, jak se to mohlo stát, ale třicet vteřin konverzace u kola mě stálo bez mála sto tisíc korun v ukradené elektronice, decilitry slz, a hlavně beznaděj ze ztraceného rukopisu, který jsem měl téměř dokončený. Ještě že jsem si udělal zálohu! A tu si uložil na svůj externí harddisk. Hádejte, kde byl? Ano! V brašně od ukradeného notebooku. Měl jsem vztek. Vztek sám na sebe, ale i na drzost zlodějů, kteří dokázali během půl minuty nepozornosti vybrat z auta tři brašny s elektronikou. Myslím, že ještě dnes se smějí, když si vzpomenou, jaký jackpot toho rána vyhráli. Ale život jde dál, člověk je poučený a díky mým knihám teď bude poučen i každý čtenář, který nepřeskakuje předmluvu. Pamatujte tedy na to, že se nevyplácí zastavovat a vycházet z auta, když vás stopuje cizí člověk. Samozřejmě to neplatí, pokud ten člověk má na sobě uniformu příslušníka policie. To bych doporučoval zase všechny jeho pokyny plnit :-)

Před pár řádky jsem se zmínil, že mi byl odcizen rukopis i jeho záloha, a tak jsem byl nucen tuto knihu psát od začátku. Napadla mě jedna zvrácená myšlenka – prvních sto padesát stránek (tedy to, co jsem měl napsané) bych nechal prázdných jen s jednou větou uprostřed – ZDE MOHL BÝT KRÁSNÝ PŘÍBĚH, ALE BYL UKRADEN. Nebo něco v podobném duchu, a dopsal bych jen ten

závěr. Když se podívám na některé knihy, které se prodávají v knihkupectvích, ani by to nebylo tak zlé. Nedávno jsem měl v ruce knihu Destrukční deník. Nevím. Asi to úplně nechápu, ale předpokládám, že se na tom někdo pěkně napakoval.

Nakonec jsem se rozhodl napsat celý příběh znovu. Jinak. Ale v podobné dějové lince. Samozřejmě si nepamatuji přesně, co jsem předtím psal, takže děj jsem vymýšlel znova. Proto mě, drazí čtenáři, omluvte. Pokud se Vám kniha líbit nebude, může za to zloděj na španělské dálnici, který odcizil původní verzi. Pokud se Vám můj příběh bude líbit alespoň částečně, splnil jsem svůj cíl – oblažit čtenáře pár řádky mých fantazií. Tak pojďme na to...

Váš Martin Bahulík, autor.

PODĚKOVÁNÍ

Na začátku knihy si jistě zaslouží poděkování každý z Vás, kdo si knihu pořídil a dal mi tak šanci stát se součástí Vašich životů. Dále bych chtěl poděkovat mým rodičům za to, jak mě dokázaly provést životem a vychovat. A taky mé korektorce a múze, která se musí trápit mým nedokonalým stylem a alespoň trošku vybrušovat ostré hrany příběhu tak, aby byl pro čtenáře bezpečný. Děkuji Vám všem.

PROLOG

Bitva o Akkon, nebo chcete-li Akru, byla posledním velkým vojenským střetem mezi křižáckými vojsky a muslimy. Poslední velký střet křižáckých vojsk a vojsk sultána Al- Ašrafa Kálila znamenal také konec křižových výprav do Svaté země. Byť na straně křižáků byly takové řady jako templáři, obrovské přesile nemohly vzdorovat. Přesto, že náš příběh začíná touto velkou porážkou křesťanského světa, děj dalších stran se bude odehrávat zhruba tři tisíce tři sta kilometrů severozápadněji od poslední křižácké bašty v zámoří, jak se Svaté zemi říkávalo.

Na konci 13. století, v době, kdy se Morava hemžila kolonisty a těžba kovů nabírala na významu, se na svazích Jeseníků zrodilo město Rýmařov. Jeho počátky sahají do sedmdesátých let 13. století, kdy pod ochranou správního centra na pahorku Hrádek vzniklo osídlení zvané Reymarscat či Reymarstadt. Později známé jako Römerstadt. Strategicky umístěné městečko se rozprostřelo kolem čtvercového rynku, chráněného močálem, příkrým srázem a hlubokým příkopem. Vydejme se tedy společně vstříc hlubokým lesům, příkrým kopcům, nelítostným horám a drsnému životu středověku...

„Kostel není jen stavba z kamene – je to kronika
města, vyprávějící příběhy staletí.“

KULT VLKA

Kněz Theodor, oděný v potrhaném hábitu, klopýtal přes zamrzlé vřesoviště. Vítr mu rval z úst modlitby, které už zněly spíš jako šepot zoufalství než prosebné verše. Několik dní bloudil bez jídla, veden jen podivnými vidinami, v nichž ho volal hlas z hlubin lesa. Odešel dobrovolně do těchto nehostinných míst na severu jen proto, že cítil potřebu jít za svým snem. Za svou noční můrou, která ho posledních mnoho dní volala.

Když konečně dorazil k úpatí kopce, toho času zvaného Lupenstein, slunce zapadalo za krvavě rudý horizont. V dálce se tyčily kamenné menhiry, obrostlé mechem a poseté runami, které nepatřily žádnému známému jazyku. Vzduch tu voněl železem a mokrou srstí. V okolí nebylo žádné město ani víska. Jen u okraje lesa v dálce stálo několik malých chatrčí.

Došel s houstnoucí tmou až na vrchol nejvyššího kopce. Uprostřed kruhu z kamenů mířilo několik schodů do jeho nitra. Vydal se po schodech vedoucích do neznáma. Tmu po pár krocích přebilo světlo z louče pověšené na zdi nevelké místnosti. Ticho se měnilo v tajemný šepot hlasů. Kněz Theodor krácel po schodech níž a níž, až dospěl k hliněné podlaze.

Zvuky sílily. Poznával jednotlivá slova, ale nedokázal je přeložit. Opřel se o stěnu oddělující ty podivné hlasy od jeho strachem a napětím ztuhlého těla a opatrně nakoukl za roh. Uprostřed místnosti

vytesané v nitru kopce stál oltář. Nebyl křesťanský. Stál tam tiše jako němý svědek nadcházejících událostí. Z černého kamene, plný tajemných znaků. Na něm ležela lebka vlka. Kolem něj klečeli lidé v kožešinách, jejich oči zářily jantarově. Nehýbali se. Jen dýchali v rytmu, který připomínal tlukot srdce Země. A tiše jeden po druhém opakovali slova, která odříkával jeden z nich.

Theodor padl na kolena. Ne ze zbožnosti, ale z vyčerpání. A tehdy ho spatřil. Vůdce kultu, vysokého muže s tváří pokrytou jizvami, které tvořily obraz vlčího šklebu. V ruce držel dřevěnou hůl zakončenou zubem. Když spatřil Theodora, mírně pozvedl obočí a v jeho tváři šel poznat mírný údiv.

„Knězi,“ promluvil hlasem, který zněl jako štěkot v dálce, „tvá víra tě sem přivedla. Ale zde vládne jiná síla. Síla, která neodpouští. Síla, která žere slabé.“

Theodor se pokusil odpovědět, ale jeho jazyk ztuhl. Vůdce přistoupil blíž a položil mu ruku na hlavu.

V tu chvíli se knězovi zjevil obraz.

Město zasypané sněhem a zalité krví, lidé běžící ulicemi, a nad nimi stín obrovského vlka s očima jako dva měsíce.

„Bud' naším hlasem,“ zašeptal vůdce. „Nebo naším masem.“

Plameny louče praskaly, jako by samy reagovaly na slova, která padala do kruhu. Kněz Theodor klečel uprostřed, obklopen členy vlčího bratrstva. Postavil se. Chtěl ukázat, že je odhodlaný. Jeho hlas byl rozechvělý, ale pevný: „Vaše síla je skutečná. Cítím ji. Ale je to síla, která žere duši. Kristus nabízí jinou cestu. Cestu světla, odpuštění, vykoupení.“

Ozval se smích. Hluboký, nelidský. Vůdce kultu, muž s jizvami ve tvaru vlčího šklebu, výhružně natáhl ruku směrem k Theodorovi. „Odpuštění? My jsme přežili mor, hlad, pronásledování. Vlk nás chránil, když vaše církev zavírala brány. Proč bychom měli opustit to, co nás drželo při životě?“

V ruce držel dýku, jejíž čepel se leskla ve světle louče jako oči šelmy. Theodor před ostrím směřujícím k jeho krku couval, až se opřel zády o černý oltář. Theodor začal nesměle koktat něco o bolesti Boha a jeho obětování pro lidstvo. Myšlenku však nedopověděl. Byl přerušen.

„Víš, co děláme s těmi, kdo naruší posvátný kruh?“ pronesl vůdce chladně.

Theodor se nezachvěl. Jen pozvedl hlavu a klidně odpověděl: „Vím, co děláte se strachem. Krmíte ho. A on vás pak požírá zevnitř.“

Vůdce přistoupil blíž, dýku sevřel pevněji. „Tvůj Bůh tě tu neochrání. Tady vládne vlk. A on neodpouští.“

„A přesto jsi mě nezabil hned,“ řekl Theodor tiše. „Proč?“

Vůdce zaváhal. „Chtěl jsem slyšet, jak se tvá víra rozpadne. Jak prosíš. Jak zapřeš svého Boha.“

„Ale já neprosím o život,“ řekl kněz. „Prosím o tebe. O tvou duši.“

Vůdce se zasmál. Hořce, bez radosti. „Moje duše? Byla roztrhána, když jsem viděl, jak umírají děti a kněží zavírají brány chrámů. Kde byl tehdy tvůj Bůh?“

„Byl tam,“ odpověděl Theodor. „V každém, kdo nezapřel lásku. V každém, kdo pohřbil mrtvé, i když se bál. I v tobě, když jsi chránil své lidi, i když jsi musel být vlkem.“

Dýka se zachvěla v ruce vůdce. „Mlč! Nevíš nic o bolesti!“

„Znám ji,“ řekl Theodor. „A vím, že bolest tě může spálit, nebo očistit. Ty jsi přežil. Ale přežít není totéž jako žít.“

V kryptě zavládlo ticho. Jen kapky vody dopadaly na kámen jako pomalé odpočítávání.

Vůdce sklonil hlavu. Jeho hlas byl najednou tichý, zlomený. „Já. Já už nevím, kdo jsem.“

Theodor se k němu naklonil. „Jsi ten, kdo může rozhodnout. Ne o mém životě. Ale o budoucnosti těch, kteří přijdou po nás.“

Dlouho mlčel. Pak vůdce pomalu spustil dýku. Jeho oči se leskly. Ne hněvem, ale slzami.

„A co když, co když vlk odejde?“ zašeptal. „Co zůstane?“

„Naděje,“ odpověděl Theodor. „A paměť. A možná i nový začátek.“

Rozprava trvala dlouhé minuty. Každý argument kněze byl zpochybněn. Každé slovo víry se rozplývalo v mlze pochybností. A pak promluvila ona.

Žena, zahalená v šedé kožešině, s dítětem v náručí. Její hlas byl tichý, ale pronikl do každého srdce:

„Možná je čas, aby vlk odešel. Ne proto, že byl zlý. Ale proto, že splnil svůj úkol. Přežili jsme. A teď musíme žít.“

Ticho. Dítě v jejím náručí se pohnulo a dotklo se její tváře. Vůdce kultu se díval na ženu dlouho. Pak pomalu přikývl.

Když vůdce kultu konečně spustil dýku a jeho dech se zpomalil, v kryptě zavládlo ticho. Ne to hrozné, které předchází násilí, ale ticho, jaké přichází po rozhodnutí, které změní dějiny.

„Kult vlka zanikne,“ pronesl nakonec pevným unaveným hlasem. „Ale ne beze stopy. Ne v hanbě. Zanikne pod podmínkou.“

Theodor přikývl, aniž by se pohnul z místa. Věděl, že právě teď se rozhoduje o osudu místa, které ještě nemělo jméno.

„Na tomto místě,“ pokračoval vůdce, „vyroste nová osada. Lidé, kteří přežili, kteří se vzdali šelmy, zde najdou nový domov. Ale krypta zůstane. Ne jako svatyně, ale jako paměť.“

„A nad ní bude stát kostel. Kostel zasvěcený svatému Michalovi,“ dodal Theodor tiše. „Ochránci proti temnotě. Tomu, který svrhl draka.“

Vůdce poprvé do své tváře nechal proniknout úsměv. Jizvy připomínající vlčí škleb se najednou skoro vytratily. „Ať tedy meč anděla střeží to, co kdysi střežily zuby vlka!“

Když bylo rozhodnuto, že kult vlka zanikne a na jeho místě vyroste nová osada, vůdce kultu se naposledy rozhlédl po kryptě. Jeho pohled spočinul na kamenném oltáři, kde po staletí spočívala lebka vlka jako symbol síly, divokosti a přežití.

Pak sáhl do záhybu svého pláště a vytáhl malou lahvičku. Byla z černého skla, ale uvnitř se vlnila tekutina, která zářila zeleným světlem, jako by v sobě nesla samotnou esenci lesa, krve a měsíčního svitu.

Přistoupil ke knězi Theodorovi a podal mu ji.

„Tohle je poslední dar vlka,“ řekl tiše. „Jeho dech. Jeho paměť. Jeho hněv.“

Theodor se zarazil. „Co to je?“

„Nevím přesně,“ přiznal vůdce a pokrčil rameny. „Bylo to mezi námi po generace. Nikdy jsme ji nepoužili. Ale říká se, že pokud někdy přijde čas, kdy bude bratrstvo v ohrožení, kdy lidé zapomenou, odkud přišli... může být vlk znovu probuzen.“

Kněz sevřel lahvičku v dlaních. Byla nečekaně teplá, jako by v ní něco žilo.

„A co se stane, když ji otevřu?“ zeptal se.

Vůdce se na Theodora smutně, ale s jistotou podíval. „Pak už nebudeš knězem. Budeš svědkem návratu. A možná jeho hlasem, jeho drápem a jeho zubem.“

A tak se stalo. Kult vlka se rozptýlil. Někteří odešli do lesů, jiní zůstali a pomáhali stavět novou osadu. Žena s dítětem, která kdysi navrhla konec kultu, předala chlapce do péče Theodora. Ten ho vychoval jako vlastního a z dítěte se stal první rychtář nového města. Theodor v prvních letech nadšeného budování kostela popsal několik pergamenů, ve kterých vylíčil historii vlčího bratrstva. Tyto pergameny skončily zapomenuty v městském archivu a čekaly na své odhalení. S přibývajícimi roky bylo zjevné, že stárne pomaleji než ostatní. I dítě, které vychoval vypadalo, že je starší než on. Patrně za to mohla lahvička, kterou opatroval.

Kámen po kameni rostla osada, která dostala jméno Römerstadt. A nad kryptou, jejíž stěny stále šeptaly staré příběhy, začal růst kostel svatého Michala. Jeho věž vrhala stín přes celé náměstí. Stín, který byl zároveň ochranou i připomínkou.

A v hlubinách pod ním, v kameni a tichu, dál spala paměť vlka.

TVRDÝ PÁD

Akkon, 18. května 1291

Vilém sevřel pevně svou mohutnou dlaní meč. Jeho srdce bilo v tiché ponuré atmosféře kdysi krásné hradní věže jako válečný buben, oznamující poslední bitvu. Pohled z okna mu nabízel děsivou realitu, a myšlenkami se vracel do minulosti. Každá jizva na jeho tváři nesla svůj vlastní příběh – rány od saracénských šavlí, šípy vystřelené z nepřátelských luků, údery kladivem, které prorazily jeho zbroj. A přesto tu stál. Pevný, neochvějný, jako poslední hrdý pilíř v troskách křesťanského světa.

Nádvoří pod ním bylo tiché, až na šelest větru prohánějícího se mezi troskami hradních zdí a sténajících výkřiků raněných bojovníků, kteří musí ještě několik krutých chvil trpět bolestmi, než si je vezme k sobě Bůh. Poslední z jeho mužů se modlili v koutě této kamenné věže a v duchu se loučili tiše si šeptající jména členů svých rodin, které už nikdy nespatrií. Vilém je sledoval, ale neřekl nic. Slova byla v tuto chvíli zbytečná. Všichni věděli, co přijde. S přibývajícím tmou se k poslední obranné věži budou plížit další nekončící zástupy muslimských vojsk. A dřív, nebo později okovaná dřevěná brána povolí.

Ohnivá koule, vystřelená z katapultu nepřátelského vojska, se blížila a její záře se odrážela ve Vilémových očích. Bylo to jako znamení – poslední výzva od Boha, který mu dal tolik příležitostí

bojovat a chránit víru. Cítil její teplo na své tváři, ale necouvl. Nepřítel byl příliš blízko. Dnes nebude ústup. Dnes bude jen čestná smrt v bitvě.

Zvenčí už bylo slyšet burácení bubnů a válečných pokřiků. Muslimské vojsko se chystalo zasadit poslední úder do zbytků křesťanské armády, kdysi tak velké a slavné. Vilém se otočil ke svým mužům a v očích měl odhodlání, jež nelze zlomit.

„Bratři, dnes se zapíšeme do dějin!“ vykřikl, a jeho hlas se nesl jako hřmění do kamenných stěn, kde se odrážel a tvořil strašidelnou ozvěnu. Muži se postavili kolem svého velmistra a zvedli meče a štíty, připraveni zemřít v boji tak, jak slíbili.

Brána se otřásla pod úderem beranidla, ale zatím ještě sultánovy vojáký do poslední obranné věže nepustily. Smrtící boj začne každou chvíli. Všichni rytíři to věděli. Vilém si naposledy přeříkal v duchu svoji modlitbu.

Posledních šest statečných mužů stálo na samotném okraji Akkonu, bránili věž. Jejich poslední útočiště. Před sebou viděli rozbořené hradby a nekonečné zástupy nepřátel. V jejich očích rozeznávali planoucí touhou po krvi a pomstě. Za sebou měli jen nehostinné moře, jehož temné vody vábily jako chladný hrob.

Vilém odvrátil zrak od nepřátelských hord. Promnul si dlaní oči, aby získal čas schovat únavu a strach před svými bratry. Otočil se vsříc zrakům posvátně hledících na svého velitele. Jeho pohled klouzal po tvářích druhů. Mužů, kteří se rozhodli bojovat až do konce. V jeho smutných očích se mihl kratičký náznak úsměvu – hrdost, že právě s těmito bojovníky se může postavit smrti čelem. Udělal krok

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Bestie z Römerstadtu***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.